

wikifreedom.org

Advokatfirma
Østergade 13, 1. th.
1100 København K

M: 30141840
mkc@stlaw.dk

www.stlaw.dk
17. december 2021

J.nr. A32072-001

Notat vedr. muligheden for tvangsvaccinering imod Covid-19 i Danmark.

Retskilder og retskildehierarkiet:

Da notatet er skrevet for ikke-jurister, er det nødvendigt kort at introducere begreberne retskilder og retskildehierarki. En retskilde er en kilde til at fastslå, hvad der er gældende ret. Gyldige materialer kaldes for retskilder; de mest kendte er de danske lov, men f.eks. traktater, bekendtgørelser og private aftaler er også gyldige retskilder.

Der opstår ofte den situation, at der er konflikt mellem to eller flere retskilder. To naboer kan f.eks. have aftalt, at hvis en havørn eller fiskeørn sætter sig på en af naboernes ejendom, så har de begge ret til at skyde fuglen. Men samtidig fremgår det af naturbeskyttelsesloven, at både havørne og fiskeørne er totalfredede og ikke må nedskydes.

Når *der er konflikt mellem to retskilder, er det den øverste af retskilderne, der vinder konflikten*, i dette tilfælde naturbeskyttelsesloven. Trods deres aftale om det modsatte må naboerne derfor ikke nedskyde ørnene – hvilket læseren nok havde regnet ud i forvejen, og det skyldes, at love står over aftaler i retskildehierarkiet. Danske love er som udgangspunkt ufravigelige – og i så fald skal en aftale vige for dem, men et mindre antal love er helt eller delvis fravigelige, hvilket betyder, at disse (dele af) loven

viger for en aftale med andet indhold.

De love, som er relevante i forbindelse med vaccination / tvangsvaccination er dog alle ufravigelige.

De typer af retskilder, som er relevante for dette notat, kan opstilles således:

Grundloven

Den Europæiske Menneskeretskonvention (EMRK)

EU-traktaterne

EU-forordninger

EU-direktiver

Internationale traktater, som Danmark har tiltrådt (ratificeret)

Danske love

Danske bekendtgørelser

Retspraksis (*)

”Soft law”, herunder særligt FN’s Verdenserklæring om menneskerettigheder, m.m.

Idet de øverst placerede retskilde har forrang for underliggende retskilder. Således må enhver anden retskilde vige for Grundloven, og danske love viger normalt for de internationale traktater, som Danmark har tiltrådt, dog gælder der særlige fortolkningsregler om dette. (*) Retspraksis ligger på niveau med den retskilde, som fortolkes af den pågældende domstol.

Dette retskildeprincip er helt centralt for forståelsen af notatet.

Faktuelle forhold:

Desuden er et par faktuelle forhold vigtigt:

I praksis kan bestemmelser om tvangsvaccine kun indføres i form af en ny lov, da den nyeste epidemilov¹ (Lov nr. 285 af 27.02.2021 om epidemier m.m.) ikke giver regeringens ministre mulighed for selv (gennem udstedelse af bekendtgørelser) at indføre regler om tvangsvaccination, hvilket man kan se ved læsning af lovens kapitel 5 og 6. Det er desuden sådan, at regeringens oprindelige forslag til ny epidemilov indeholdt bestemmelser om, at tvangsvaccination skulle være muligt, men på grund af stor modstand imod dette forslag såvel i befolkningen som i Folketinget, trak regeringen dette forslag tilbage. Dette er i vidt omfang samtidig en tilkendegivelse af, at både regering og Folketing erkendt – og blev enige om – at tvangsvaccination ikke var et acceptabelt middel, og skal ses i sammenhæng med, at der mig bekendt ikke siden 1920

Så vidt det kan vurderes, er der heller ikke ultimo 2021 flertal i Folketinget for indførsel af tvangsvaccination mod Covid-19. Dette betyder i givet fald, at indførsel af tvangsvaccination imod Covid-19 i Danmark ikke er *politisk muligt*, men dette kan naturligvis principielt ændre sig.

Man skal altså være opmærksom på, at tvangsvaccine mod Covid-19 i Danmark kun vil kunne gennemføres, hvis Folketinget vedtager en lov herom (hvilket der p.t. ikke er udsigt til), *og at det juridiske notat derfor handler om spørgsmålet: Hvis Folketinget ved lov indfører tvangsvaccine imod Covid-19, er denne lov da gyldig?*

På det praktiske plan er det også væsentligt at notere sig, at iflg. SSI's statistik (14.12.2021) er 76,6% af alle danskere vaccineret to gange imod Covid-19, mens 79,7% har påbegyndt vaccination. Effekten af tvangsvaccination vil derfor være begrænset. Det skal også tages i betragtning, at det er dokumenteret, at vaccinerne ikke effektivt beskytter imod, at man bliver smittet, eller smitter videre, og at vaccinerne tilsyneladende skaber en større risiko for sygdom, invaliditet og dødsfald end sygdommen Covid-19, hvilket (i givet fald) gør det medicinsk uforsvarligt at vaccinere, og formentlig kriminelt at indføre tvangsvaccine, jf. senere.

Andre relevante spørgsmål er Covid-19's farlighed og vaccineres indhold. Statistisk synes sygdommen at være en smule mindre farlig end den almindeligt kendte influenza. Endelig er det tvivlsomt, om vaccinerne egentlig med rette kan omtales som vacciner. mRNA "vaccinerne" er eksperimentelle og ikke endeligt godkendte, og der kan med føje argumenteres for, at der er tale om en form for genterapi eller genetisk behandling, men ikke en vaccine. Der er med sikkerhed ikke tale om vacciner i traditionel forstand, dvs. en svækket eller ulevedygtig version af en ellers skadelig mikroorganisme, som indføres i kroppen for at forberede immunforsvarssystemet på infektion med en levedygtig version af samme mikroorganisme, så det hurtigere reagerer på, og nedkæmper denne (dvs. for at skabe *immunitet* imod den pågældende mikroorganisme). Immunitet opnås naturligvis også, hvis man smittes med den levedygtige mikroorganisme og smitten nedkæmpes af immunforsvaret, og denne immunitet er mere effektiv end den form for immunitet, som induceres ved en traditionel vaccine (men naturligvis mere risikabel, da man traditionelt kun vaccinerer imod farlige sygdomme).

De relevante retskilder:

Relevante retskilder i forbindelse med analysen er: Grundloven², Den Europæiske Menneskeretskonvention³ (fremover "EMRK"), EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder⁴, Oviedo-konventionen om bioetik og menneskerettigheder⁵, Rom-statutten for FN's internationale straffedomstol⁶, Nürnberg-konventionen eller Nürnberg-kodekset⁷, FN's konvention om borgerlige og civile rettigheder⁸, Sundhedsloven⁹, Epidemiloven, FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder¹⁰, FN's konvention om Barnets Rettigheder¹¹ (Børnekonventionen), og Europarådets resolution 2361 fra 2021 om Covid-19 vacciner¹². De to sidste konventioner er "soft law", men har stor indflydelse på *fortolkningen* af såvel Grundloven som de øvrige konventioner, da de anses for at være moralsk og etisk, men ikke juridisk, bindende for FN's medlemsstater, og Europarådets resolution må anses for at være retningsgivende for fortolkningen af EMRK i relation til spørgsmålet om tvangsvaccinering.

Analyse:

Det undersøges, om en lov, der pålægger enhver borger i Danmark at lade sig vaccinere imod Covid-19 under trussel om bøde- eller fængselsstraf, vil være gyldig.

Lovgivning om en form for kvasi-tvangsvaccinering – f.eks. med bestemmelser om, at vaccinerede personer gives fordele i form for ikke-vaccinerede personer – vil være ugyldig som stridende imod EMRK artikel 14 samt FN's konvention om borgerligere og civile rettigheder, artikel 26, og vil desuden rammes af de samme ugyldighedsgrunde, som rammer en direkte bestemmelse om tvang.

Det ligger uden for notatets rammer at behandle denne problematik i detaljer, men det forekommer sandsynligt, at de nugældende coronapas-bekendtgørelser, som stiller ikke-vaccinerede borgere ringere end vaccinerede borgere er ugyldige som stridende imod EMRK artikel 14. Sundhedsministeren blev stillet dette spørgsmål den 05.02.2021, men ministerens svar på spørgsmålet indeholdt ikke noget svar på det stillede spørgsmål .

Konflikt med sundhedsloven:

Det følger af sundhedslovens § 15 stk. 1 og stk. 3, at:

” § 15. Ingen behandling må indledes eller fortsættes uden patientens informerede samtykke, medmindre andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov eller af §§ 17-19.

Stk. 3. Ved informeret samtykke forstås i denne lov et samtykke, der er givet på grundlag af fyldestgørende information fra sundhedspersonens side, jf. § 16.”

Vaccinering er en ”behandling” som nævnt i stk. 1, men det fremgår af teksten, at stk. 1 kun gælder ”medmindre andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov”, og dermed at sundhedslovens § 15 stk. 1 skal vige for både for anden lovgivning og sågar for bekendtgørelser. Sundhedslovens § 15 beskytter derfor ikke imod, at tvangsvaccinering indføres ved lov.

Konflikt med Grundloven:

Det følger af Grundlovens § 71, at: ”Den personlige frihed er ukrænkelig.” Højesterets praksis tillægger dog ikke dette en beskyttelse mod tvangsmæssig vaccinerings. Medmindre denne retspraksis ændres af Højesteret (hvilket ikke er umuligt, da Grundlovens § 71 stk. 1 i dag må skulle fortolkes på baggrund af såvel EMRK som Oviedo-konventionen), yder Grundloven derfor ingen beskyttelse imod en lov om tvangsvaccinerings.

Konflikt med Oviedo-konventionen:

Danmark har ratificeret denne konvention, og af konventionens artikel 5 følger det, at:

” Ingen intervention må foretages på sundhedsområdet uden den berørte persons frie og informerede samtykke.

Denne person skal forud for enhver intervention have modtaget relevante oplysninger med hensyn til formålet og arten af interventionen samt med hensyn til de deraf følgende konsekvenser og risici.

Den pågældende person kan til enhver tid frit trække sit samtykke tilbage.”

Det følger videre af artikel 8, at:

” Når det nødvendige samtykke ikke kan opnås i nødsituationer, kan enhver lægeligt nødvendig intervention foretages øjeblikkeligt ud fra et hensyn til den pågældende persons helbred.”

Ad artikel 5:

Vaccination er ”en intervention på sundhedsområdet”, og må derfor ikke foretages uden den berørte persons frie og informerede samtykke. Dette udelukker både en lov, som fastsætter bøde- eller fængselsstraf for ikke at lade sig vaccinere, og love, som fastsætter skadevirkninger for personer, som nægter at lade sig vaccinere imod Covid-19, da disse personers samtykke herefter ikke ville være

frivilligt. Konventionens artikel 5 udelukker derfor både direkte og indirekte tvang.

Ad artikel 8:

En lov om tvangsvaccination vil ikke kunne indføres på baggrund af artikel 8, da Covid-19 ikke er en sygdom, som er akut livstruende, således at øjeblikkelig behandling kan være nødvendig for at redde liv. Hvis en patient undtagelsesvis er akut truet af en allerede eksisterende Covid-19 infektion, vil vaccine ikke være en relevant behandling, og slet ikke en lægeligt nødvendig intervention, og den abstrakte mulighed for, at en person kunne blive smittet med Covid-19, hvis vedkommende ikke vaccineres, er ikke en nødsituation. Endelig skal det naturligvis tages i betragtning, at de eksisterende vacciner rent faktisk ikke forhindrer, at man bliver smittet.

Da Danmark har ratificeret Oviedo-konventionen, vil en lov, som indfører tvangsvaccine, være traktatsbrud. Principielt kan Folketinget dog godt vedtage en sådan lov, men loven vil kun være gyldig, hvis Danmark 1) samtidig udtræder af Oviedo-konventionen eller 2) Folketinget i forbindelse med vedtagelsen af loven gør det klart, at Folketinget er klar over, at der er tale om et traktatsbrud, men at loven vedtages alligevel. Det er således juridisk muligt at indføre en lov om tvangsvaccination på trods af Oviedo-konventionen, men kun hvis de nævnte procedurer følges. I modsat fald vil loven være ugyldig allerede fordi den strider imod konventionens artikel 5.

Ad FN's konvention om barnets rettigheder:

Denmark har ratificeret denne konvention.

Det følger af konventionens artikel 3, at:

” Artikel 3

1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole,

forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn.”

En afvejning af 1) at børn hele generelt ikke er truet af infektion med Covid-19 (ingen risiko for alvorlig sygdom eller død), mens 2) børn er truet af alvorlige vaccineskader pga. mRNA-vaccinerne medfører i sig selv, at en lov, som indfører tvangsmæssig vaccination af børn imod Covid-19 ville være i modstrid med artikel 3, stk. 1 og stk. 2.

Denne afvejning ville falde anderledes ud, hvis børn generelt var meget truede af Covid-19, og vaccinerne var ganske uskadelige, men med de foreliggende statistiske m.m. oplysninger, er konklusionen om, at tvangsvaccinering af børn er i modstrid med artikel 3 stk. 1 - 2, meget klar.

Der gælder i denne forbindelse det samme som med Oviedo-konventionen: En lov om tvangsvaccinering af børn imod Covid-19 vil være ugyldig som stridende imod FN's konvention om barnets rettigheder, artikel 3, medmindre Danmark først udtræder af konventionen, eller Folketinget eksplicit i forbindelse med vedtagelsen af loven anfører, at lovens bestemmelse skal gælde, selv hvis loven strider imod konventionen.

Det følger videre af artikel 16, at:

” Artikel 16

1. Intet barn må udsættes for vilkårlig eller ulovlig indblanding i sit privat- og familieliv, sit hjem eller sin brevveksling, eller ulovlige angreb på sin ære eller sit omdømme.
2. Barnet har ret til lovens beskyttelse mod sådan indblanding eller sådanne angreb”

Denne problematik behandles i forbindelse med EMRK artikel 8, der har stort set samme indhold.

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder:

Danmark har ratificeret denne konvention.

Det følger af konventionens artikel 7, at:

” Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.”

Spørgsmålet er herefter, om vaccineringen med de betinget godkendte – og antageligt eksperimentelle mRNA-vacciner imod Covid-19 kan betegnes som et medicinsk eksperiment. Det kan det efter min opfattelse, og hvis det lægges til grund til en lov om tvangsvaccination imod Covid-19 med anvendelse af disse mRNA vacciner være i strid med konventionens artikel 7.

Også i dette tilfælde gælder principielt det samme som med Oviedo-konventionen: En lov om tvangsvaccinering af børn imod Covid-19 vil være ugyldig som stridende imod FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, artikel 7, medmindre Danmark først udtræder af konventionen, eller Folketinget eksplicit i forbindelse

med vedtagelsen af loven anfører, at lovens bestemmelse skal gælde, selv hvis loven strider imod konventionen. Men FN's konvention om borgerlige og civile rettigheder har en særlig status i international ret, som betyder, at overtrædelser af dens beskyttelsesregler, og særligt en regel som artikel 7, der reelt er en jus cogens regel (en folkeretslig regel, som gælder i alle lande, uanset om de har tiltrådt konventionen eller ej), næsten automatisk betyder, at den pågældende stat overtræder blandt andet EMRK, der rangerer højere som retskilde.

Forudsat at de eksperimentelle mRNA vacciner med rette kan betegnes som et medicinsk eksperiment, vil en dansk lov, der påbyder borgerne af lade sig vaccinere med mRNA-vaccinerne, derfor være ugyldig som stridende imod konventionens artikel 7, selvom Danmark eventuelt udtrådte af FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, eller Folketinget eksplicit gav udtryk for, at loven skulle gælde, selvom den strider imod konventionen. Dette fordi artikel 7 lige som artikel 8, der forbyder slaveri er en jus cogens regel, som antages at gælde i alle lande, uanset om landenes parlamenter bestemmer det modsatte.

Det følger af konventionens artikel 17, at:

” Artikel 17

1. Ingen må udsættes for vilkårlig eller ulovlig indblanding i sit privatliv eller familieliv, sit hjem eller sin brevveksling, eller for ulovlige angreb på sin ære og sit omdømme.

2. Enhver har ret til lovens beskyttelse mod sådan indblanding eller sådanne angreb.”

Denne problematik behandles i forbindelse med EMRK artikel 8, der har stort set samme indhold.

FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder:

Som det fremgår af navnet, er denne erklæring ikke bindende for FN's medlemsstater, men den er moralsk og etisk, og derfor også politisk retningsgivende, og den er et vigtigt fortolkningsbidrag til EMRK, som er udarbejdet med udgangspunkt i FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder.

Indledningen er yderst relevant for spørgsmålet om tvangsvaccination. Det hedder sig heri blandt andet:

”Da anerkendelse af den mennesket iboende værdighed og af de lige og ufortabelige rettigheder for alle medlemmer af den menneskelige familie er grundlaget for frihed, retfærdighed og fred i verden,

da tilsidesættelse af og foragt for menneskerettighederne har ført til barbariske handlinger, der har oprørt menneskehedens samvittighed, og da skabelsen af en verden, hvor menneskene nyder tale- og trosfrihed og frihed for frygt og nød, er blevet forkyndt som folkenes højeste mål,

da det er af afgørende betydning, at menneskerettighederne beskyttes af loven, hvis ikke mennesket som en sidste udvej skal tvinges til at gøre oprør mod tyranni og undertrykkelse,

...

proklamerer PLENARFORSAMLINGEN derfor nu denne VERDENSERKLÆRING OM MENNESKERETTIGHEDERNE som et fælles mål for alle folk og alle nationer med det formål, at ethvert menneske og ethvert samfundsorgan stedse med denne erklæring for øje skal stræbe efter gennem undervisning og opdragelse at fremme respekt for disse rettigheder og friheder og gennem fremadskridende nationale og internationale foranstaltninger at sikre, at de anerkendes og overholdes overalt og effektivt, både blandt befolkningerne i medlemsstaterne og blandt befolkningerne i de områder, der befinder sig under deres styre.”

I øvrigt er de tre første artikler relevante som fortolkningsbidrag:

Artikel 1. Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. De er udstyret med fornuft og samvittighed, og de bør handle mod hverandre i en broderskabets ånd.

Artikel 2. Enhver har krav på alle de rettigheder og friheder, som nævnes i denne erklæring, uden forskelsbehandling af nogen art, f.eks. på grund af race, farve, køn, sprog, religion, politisk eller anden anskuelse, national eller social oprindelse, formueforhold, fødsel eller anden samfundsmæssig stilling. Der skal heller ikke gøres nogen forskel på grund af det lands eller områdes jurisdiktionsforhold eller politiske eller internationale stilling, til hvilket en person hører, hvadenten dette område er uafhængigt, under formynderskab eller er et ikke selvstyrende område, eller dets suverænitet på anden måde er begrænset.

Artikel 3. Enhver har ret til liv, frihed og personlig sikkerhed.

Da tvangsvaccinering er en statslig beslutning, som forudsætter, at borgerne ikke er udstyret med fornuft og samvittighed, men i stedet skal styres af staten uden hensyn til menneskets iboende værdighed og fornuft (artikel 1),

Da mange europæiske stater p.t. har indføre coronapas, som stiller mennesker, som ikke er vaccinerede, mod Covid-19 ringere end mennesker, som er, hvilket er i mod strid med artikel 2,

og da borgernes frihed, personlige sikkerhed og liv er eller kan være truet af tvangsvaccinering, da der er klare beviser for, at vaccinerne har forårsaget vaccineskader, og i visse tilfælde dødsfald (artikel 3).

Europarådets resolution 2361 fra 2021 om Covid-19 vacciner

Europarådet er en international organisation bestående af 47 europæiske (dvs. lande, som har territorier, som ligger vest for Uralbjergene) lande, og må betragtes som det øverste politiske organ til fortolkning af EMRK, som er udformet af Europarådet.

Europarådet består både af en ministerkomité og en parlamentarisk forsamling, der er sammensat af 318 repræsentanter for medlemsstaternes parlamenter. Denne parlamentariske forsamling har udelukkende en rådgivende funktion.

Resolution 2361 fra 2021 om Covid-19 vacciner er vedtaget af den rådgivende forsamling. Det hedder sig heri blandt andet, at:

Pkt. 7:

” The Assembly thus urges member States and the European Union to:

7.3.1: ensure that citizens are informed that the vaccination is not mandatory and that no one is under political, social or other pressure to be vaccinated if they do not wish to do so;

7.3.2: ensure that no one is discriminated against for not having been vaccinated, due to possible health risks or not wanting to be vaccinated;

7.3.4: distribute transparent information on the safety and possible side effects of vaccines, working with and regulating social media platforms to prevent the spread of misinformation;

7.3.5: communicate transparently the contents of contracts with vaccine producers and make them publicly available for parliamentary and public scrutiny;

7.4: with respect to Covid-19 vaccination for children:

7.4.3: ensure that the wishes of children are duly taken into account, in accordance with their age and maturity; where a child's consent cannot be given, ensure that agreement is provided in other forms and that it is based on reliable and age-appropriate information;”

Med andre ord anbefaler Europarådet, at vaccination skal være frivillig; at staterne informerer borgerne om dette, og at de sørger for, at ingen borgere udsættes for et politisk, sociale eller andet form for pres for at blive vaccineret, hvis de ikke ønsker det.

Europarådet anbefaler ligeledes, at staterne sørger for, at ingen bliver udsat for negativ diskrimination, fordi de ikke er blevet vaccineret, uanset årsagen hertil, samt at børn ikke vaccineres imod deres vilje, eller imod forældrenes vilje.

Resolutionen er på ingen måde bindende for den danske stat (som nævnt er den parlamentariske forsamling rådgivende), men resolution må tillægges overordentlig stor vægt rent juridisk som fortolkningsbidrag til EMRK artikel 8 i spørgsmålet om, hvorvidt det er et proportionalt indgreb i retten til privatliv at tvinge borgerne til at lade sig vaccinere imod Covid-19 vaccine, og med den virkning, at det lægges til grund, at et sådant indgreb ikke er proportionalt, og derfor ikke lovligt.

EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder (2010):

Ifølge artikel 51 gælder charteret for såvel EU's institutioner, organer, kontorer og agenturer som for medlemsstaterne, men for medlemsstaterne kun, når de gennemfører EU-retten. Det betyder, at medlemsstaterne formelt ikke er bundet af charteret, når de selv gennemfører lovgivning – i denne situation er Charteret ”soft law”. Men charteret udgør ikke desto mindre et fælles værdigrundlag for EU, som alle medlemsstater formodes at respektere, hvilket betyder, at hvis en medlemsstat i sin egen lovgivning ikke overholder charterets bestemmelser, må det pr. definition betragtes om uetisk og stridende imod menneskerettighederne og principperne for en retsstat. Dette smitter igen af på fortolkningen af EMRK (jf. senere), hvor det ved indgreb i retten til respekt for

privatlivet og familielivet iht. artikel 8 skal vurderes, om indgrebet er ”nødvendigt i et demokratisk samfund”. Et indgreb, ville være i strid med EU’s Charter om Grundlæggende Rettigheder, hvis det blev gennemført som EU-lovgivning, må antages ikke at være ”nødvendigt i et demokratisk samfund”.

I præamblen hedder det, at:

” Unionen, der er sig sin åndelige og etiske arv bevidst, bygger på de udelelige og universelle værdier: menneskets værdighed, frihed, lighed og solidaritet; den bygger på demokrati- og retsstatsprincippet. Den sætter mennesket i centrum for sit virke med indførelsen af unionsborgerskabet og skabelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.”

Videre hedder det i artiklerne:

Artikel 3 Ret til respekt for menneskets integritet

1. Enhver har ret til respekt for sin fysiske og mentale integritet.
2. I forbindelse med lægevidenskab og biologi skal især følgende respekteres:
 - a) frit og informeret samtykke fra den berørte person i overensstemmelse med lovens bestemmelser
 - b) forbud mod racehygiejnisk praksis, navnlig praksis, der har til formål at udvælge mennesker
 - c) forbud mod kommercialisering af menneskekroppen og dele heraf som sådan
 - d) forbud mod reproduktiv kloning af mennesker.”

Artikel 3, 2 a): ”Frit og informeret samtykke fra den berørte person” er udtryk for et forbud imod tvangsmæssig lægelig behandling – og dermed også tvangsmæssig vaccination, dog indikerer tilføjelsen

”i overensstemmelse med lovens bestemmelser”, at der ved lov kan gøres undtagelser til kravet om samtykke, hvorfor artikel 3 efter min opfattelse ikke indeholder et egentligt forbud imod tvangsvaccinering.

Det giver dog sig selv, at der skal være overordentligt tungtvejende grunde til stede for at fravige princippet om, at lægelig behandling, herunder vaccination (men naturligvis også behandling som sterilisering, fjernelse af legemsdele eller organer osv.) kun må ske med den berørtes samtykke, idet tvangsmæssig behandling som udgangspunkt er vold, og hvis den er sanktioneret af staten ved lov, er det staten, som udøver vold imod borgerne.

Artikel 7 Respekt for privatliv og familieliv

Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin kommunikation.

Se om fortolkningen af denne senere under EMRK artikel 8.

Artikel 21 Ikke-forskelsbehandling

1. Enhver forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder, seksuel orientering eller ethvert andet forhold er forbudt.
2. Inden for traktaternes anvendelsesområde og med forbehold af deres særlige bestemmelser er enhver forskelsbehandling på grund af nationalitet forbudt.

Denne artikel er næsten identisk med EMRK artikel 24.

EU's Charter giver ikke danske borgere en bedre beskyttelse end Ovideo-konventionen og EMRK, og kan i nærværende sag kun betragtes som et fortolkningsbidrag til EMRK.

Den Europæiske Menneskeretskonvention (EMRK).

Denne konvention er særlig interessant, fordi den som retskilde kun er underordnet Grundloven, og derfor har forrang for danske love, med den virkning, at en dansk lov, som strider imod EMRK eller Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) retspraksis, umiddelbart er ugyldig. Det forekommer hyppigt i dansk ret, at beslutninger fra danske forvaltningsdomstole eller forvaltningsmyndigheder erklæres ugyldige af højere domstole eller af EMD, fordi de strider imod EMRK som fortolket af EMD.

De relevante artikler i EMRK er:

”Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf.”

Hvis mRNA vaccinerne – som der er føje til at antage – dels ikke beskytter væsentligt imod smitte med Covid-19, dels udgør en ikke uvæsentlig sundhedsfare, og i realiteten ikke er vacciner, men en form for eksperimentel genterapi eller – hvilket ikke kan afvises – et forsøg på helt generelt at skade helbredet for de ”vaccinerede”, vil det være en overtrædelse af artikel 3, hvis den danske stat ved lov tvinger folk til at lade sig ”vaccinere”, da dette ville være at underkaste borgerne en umenneskelig behandling.

EMRK levner ingen mulige undtagelser fra artikel 3. En lov om tvangsvaccinering er derfor ugyldig som stridende imod EMRK artikel 3, såfremt de faktuelle betingelser, jeg nævner oven for, er opfyldt. Det formoder jeg, at de er, men spørgsmålet er ikke afgjort i retspraksis, og såvel de danske sundhedsmyndigheder som den

danske regering vil selvsagt hævde, at vaccinerne ikke udgør nogen væsentlig sundhedsfare, og ikke er et forsøg på at skade helbredet hos de ”vaccinerede”.

” Artikel 8

Stk. 1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Stk. 2. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, undtagen for så vidt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed.”

EMD har bl.a. i CASE OF VAVŘIČKA AND OTHERS v. THE CZECH REPUBLIC (08.04.2021) (som omhandlede regler i Tjekkiet om, at alle børn skal vaccineres imod visse børnesygdomme, hvilket straffes med bøde [i sagen på 110 euro] til forældrene, hvis de ikke sørger for det), fastslået, at denne – og dermed også andre regler om tvangsvaccinering - er et indgreb i artikel 8 (præmis 163, 168, 171, 261 og 263), og derfor kun er lovlige, hvis de 1) ”sker i overensstemmelse med loven” (indgrebet har hjemmel i national lovgivning) og 2) ”er nødvendigt i et demokratisk samfund” (proportionalitetsprincippet) ”af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed.” (sker med et lovligt formål for øje).

Hvis der indføres en lov om tvangsvaccinering, vil kriterie 1) om, at det kun må ske ved lov være opfyldt. Mht. kriterie 3) vil begrundelsen for tvangsvaccineringen vil være ”for at beskytte sundheden”, så dette formål er formelt set opfyldt. Det er imidlertid tvivlsomt, om det reelt er opfyldt, for hvis vaccinerne reelt ikke yder nogen væsentlig beskyttelse imod Covid-19 (hvilket synes at være

tilfældet) og måske endda ikke definatorisk er vacciner (hvilket også synes at være tilfældet), så sker det reelt ikke for at beskytte befolkningens sundhed. Dermed forfølger loven om tvangsvaccination ikke et lovligt formål, og vil være ugyldigt.

Dette vil dog være vanskeligt at føre bevis for.

Mest relevant er derfor kriterium 2: Er indgrebet nødvendigt i et demokratisk samfund (proportionalitetsprincippet). Her skal de modstående hensyn vejes op:

En lov om tvangsvaccinering vil være et meget intenst indgreb i retten til respekt for borgernes privatliv, og måske også i artikel 3 (umenneskelig behandling). Staten fratager ved lov borgerens ret til at bestemme over sin egen krop, og påbyder borgeren, at denne skal modtage en indsprøjtning med en substans, hvis præcise indhold i øvrigt ikke er oplyst, og som bevisligt – der er mange tilgængelige statistikker og personlige beretninger – medfører en ikke uvæsentlig risiko for skadelige bivirkninger, helt op til dødsfald. Aktindsigter i fra Sundhedsstyrelsen viser, at mere end dobbelt så mange personer i Danmark er døde inden for 30 dage efter de blev vaccineret, som der er døde inden for 30 dage efter de blev testet positive for Covid-19.

Under hensyn til denne statistik er det næppe lægeligt eller medicinsk forsvarligt at gennemføre vaccination imod Covid-19 (uden tvang), men der er ingen tvivl om, at tvangsmæssig gennemførelse af vaccination imod Covid-19 med substanser, som er farligere end den sygdom, der vaccineres imod, ikke er proportional. Hvis disse fakta kan lægges til grund (der er som nævnt tale om Sundhedsstyrelsens egne statistiske oplysninger), vil en lov om tvangsvaccinering imod Covid-19 stride imod EMRK artikel 8, fordi formålet med beskyttelse af sundheden ikke kan retfærdiggøre et så intenst indgreb i retten til at bestemme over sit eget legeme, og til respekt for borgernes privatliv, herunder deres ret til selv at

bestemme, hvorledes de ønsker at beskytte sig imod infektionssygdomme.

Det må i denne forbindelse tillige tillægges stor vægt ved hensynsafvejningen, at:

- Europarådets resolution 2361 fra 2021 fraråder medlemsstaterne at indføre tvangsvaccinering imod Covid-19
- Oviedo-konventionen, som et stort antal af de europæiske stater har tilsluttet sig, forbyder tvangsvaccinering
- Der findes meget effektive behandlingsmetoder imod Covid-19
- Dødsraten for Covid-19 er på højde med, eller lavere, end dødsraten for almindelig influenza
- I Danmark er der aldrig tidligere indført regler om tvangsmæssig vaccination imod sygdomme med så lav en dødsrate som Covid-19
- Danmark har et frivilligt børnevaccinationsprogram, hvor alle danske børn tilbydes gratis vaccinationer imod stivkrampe, difteri, kighoste, polio, HiB, pneumokoksygdom, mæslinger, fåresyge og røde hunde. Med undtagelse af stivkrampe er disse alle smitsomme sygdomme, der er væsentligt farligere (højere dødsrate blandt smittede) end Covid-19. Uanset dette har vaccinationen imod disse sygdomme aldrig været tvangsmæssig i Danmark, skønt sygdommene har været kendt i det meste af det 20. århundrede, i visse tilfælde tidligere.
- En stor procentdel af alle danskere (tallet er ukendt, men er næppe under 25%) er i forvejen naturligt immune over for Covid-19, fordi de tidligere har været smittet med den type corona-virus, som forårsager sygdommen. For disse mennesker er det medicinsk meningsløst at lade sig vaccinere imod sygdommen.
- Mennesker, som ikke ved naturlig smitte har opnået immunitet, kunne som alternativ til vaccination opnå en naturlig (og længerevarende) immunitet ved at lade sig smitte, eller de kan blot vælge at lade sig behandle for sygdommen, i de sjældne tilfælde, hvor den bliver behandlingskrævende

- Hvis vaccinerne imod Covid-19 beskytter den vaccinerede imod at blive smittet med Covid-19, kan tilstedeværelsen af ikke-vaccinerede personer ikke være en ulempe eller trussel mod de vaccinerede
- Hvis vaccinerne imod Covid-19 ikke beskytter den vaccinerede imod at blive smittet med Covid-19 er de virkningsløse til deres erklærede formål, og i så fald vil en lov om tvangsmæssig vaccination være ugyldig som stridende imod EMRK artikel 8, dels fordi indgrebet er uproportionalt, dels fordi det ikke forfølger et lovligt formål (det beskytter ikke befolkningens sundhed).
- På baggrund af den tilgængelige viden om Covid-19 og vaccineres effekt kan det ikke antages, at den forøgelse af antallet af vaccinerede (fra nu ca. 75% til potentielt op i mod 100%) i Danmark, som kunne opnås ved indførelse af tvangsmæssig vaccination, vil medføre en væsentligt mindre belastning af det danske sundhedssystem. Antallet af vaccinerede indlagte med Covid-19 overstiger antallet af ikke-vaccinerede indlagte med Covid-19.
- Selv hvis en forøgelse af antallet af vaccinerede (fra nu ca. 75% til potentielt op i mod 100%) i Danmark ville medføre en mindre belastning af det danske sundhedssystem, kan denne mindste belastning ikke retfærdiggøre det voldsomme indgreb, som en lov om tvangsvaccination ville være (indgrebet er uproportionalt)
- Meget tyder på, at den bedste måde, hvorpå den danske stat kunne have reageret på Covid-19 ville være at inkludere nogen form for indgreb, og lade smitten sprede sig naturligt, således at de smittede herefter opnåede naturlig immunitet. Det bemærkes i denne forbindelse, at intet tyder på, at de forskellige indgreb, der i hele den vestlige verden er foretaget med det angivelige formål at forhindre smittespredning, faktisk har forhindret smittespredning. Endvidere var der i 2020, hvor smitten spredte sig i Danmark, underdødelighed, hvilket dokumenterer Covid-19's relative ufarlighed. I 2021, hvor over 75% af borgerne i Danmark er blevet vaccineret, er der derimod overdødelighed, som udmærket kunne være forårsaget af vaccinerne. I hvert fald dokumenterer overdødeligheden i 2021, i kombination med underdødeligheden i 2020, at vaccinerne ikke har nogen positiv sundhedsmæssig effekt.

Konklusionen på baggrund af en analyse af velkendte medicinske og statistiske fakta er derfor, at en lov om tvangsvaccination imod Covid-19 ville være ugyldig, fordi loven strider imod EMRK artikel 8, idet dette indgreb i borgernes rettigheder ikke er nødvendigt i et demokratisk samfund, fordi indgrebet er voldsommere, end hvad der kan retfærdiggøres, henset til den ringe trussel imod folkesundheden, som Covid-19 reelt udgør, og fordi indgrebet har en ganske ringe, eller formentlig endda en *negativ* effekt, til forbedring af folkesundheden.

Den eneste måde, hvorpå loven kan opretholdes, er at Folketinget samtidig med indførelsen af loven om tvangsvaccination samtidig udtræder af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (statsministeren har i denne forbindelse offentligt erklæret, at regeringen vil overholde Danmarks traktatretlige forbindelse, hvilket – hvis statsministeren holder ord – betyder, at Danmark hverken vil udtræde af EMRK eller af Oviedo-konventionen), og Folketinget samtidig vedtager at ophæve lov nr. 750 af 19.10.1998 om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som inkorporerer EMRK i dansk ret.

CASE OF VAVŘIČKA AND OTHERS v. THE CZECH REPUBLIC (08.04.2021)

Retspraksis om tvangsmæssig vaccination fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) er meget begrænset. Udover ovennævnte sag findes der *Boffa and Others v. San Marino* (no. 26536/95, Commission decision of 15 January 1998, *Solomakhin v. Ukraine* (no. 24429/03, 15.03.2012, og *Baytüre and Others v. Turkey* (dec.), no. 3270/09, 12.03.2013, som ikke gennemgås.

I præmis 273 – 275 i CASE OF VAVŘIČKA AND OTHERS v. THE CZECH REPUBLIC udtaler EMD sig om, hvornår et indgreb i EMRK artikel 8 som begrundes af hensyn til folkesundheden vil være proportionalt, men uden at give klare retningslinjer herom.

I præmis 276 noterer EMD sig, at den relevante tjekkiske lovgivning ikke tillader gennemførelse af tvangsvaccination (dvs. med fysisk tvang), og i præmis 280 skriver den, at medlemslandene må have en forholdsvis vid adgang til at indføre regler for tvangsmæssig vaccination af børn (imod børnesygdomme).

I præmis 293 noterer EMD, at den tjekkiske lov ganske vist

foreskrev, at alle børn skulle vaccineres, men omvendt at den eneste straf for ikke at lade børnene vaccinere var en administrativ bøde på 110 euro, som kun kunne kræves betalt én gang, hvorfor indgrebet i retten til privatliv var meget mildt.

I præmis 297 skriver EMD, at de sagsøgte (som ikke ønskede børnene vaccineret) ikke tilstrækkeligt har underbygget deres påstande om, at den tjekkiske vaccinationslovgivning er fordrejet af interessekonflikter, eller om at holdningerne til vaccination hos de relevante tjekkiske sundhedsmyndigheder og WHO er farvet eller dikteret af økonomisk støtte fra medicinalvareindustrien. Heri ligger der omvendt, at hvis sådanne påstande blev underbygget, ville afvejningen falde anderledes ud.

I præmis 301 understreger EMD nødvendigheden af, at man inden vaccination undersøger, om vaccinen indebærer en særlig helbredsrisiko for den pågældende, og af, at sikkerheden af de pågældende vacciner løbende overvåges.

I præmis 303 og 304 noterer EMD sig, at det faktiske indgreb, som forældrene er blevet udsat for, har været meget lidt intensivt. En forælder har fået en administrativ bøde på 110 euro, men for de andre forældre skete der end ikke det, at deres børn blev nægtet optagelse i børnehaven, eller at de blev nægtet at fortsætte i børnehaven, da det blev klart, at børnene ikke var vaccinerede.

Præmis 306 er interessant, fordi EMD her siger, at ”Retten mener, at det ikke kan betragtes som uproportionalt for en stat at kræve af de personer, for hvem vaccination indebærer en fjernliggende risiko for helbredet at acceptere denne universelt praktiserede beskyttelsesmetode (dvs. at blive vaccineret) som en lovmæssig nødvendighed, og for den sociale solidaritets skyld, til gavn for det lille antal sårbare børn, som ikke kan tåle at blive vaccineret.”

Denne følgeslutning kan angribes på ganske mange måder, men den er under alle omstændigheder kun valid, hvis vaccinen rent faktisk har den virkning, at vaccinerede ikke kan viderebringe smitten. Det er dokumenteret, at Covid-19 vaccinerne ikke har denne virkning; personer, som er vaccinerede imod Covid-19 kan udmærket viderebringe smitten til andre, hvilket medfører, at de, som ikke kan tåle at blive vaccineret, ikke opnår nogen beskyttelse ved, at andre lader sig vaccinere.

I præmis 304 skriver EMD videre, at børnene ikke var udsat for væsentlige skadevirkninger af, at de ikke blev vaccineret, da det ikke forhindrede, at de kunne gå i grundskolen.

I præmis 309 konkluderer EMD, at den tjekkiske stats indgreb, bl.a. af de ovennævnte årsager, er proportionalt – og dermed tilladeligt.

EMD konkluderer i præmis 310, at sagen ikke handler om hvorvidt den tjekkiske stat burde have indført mindre strenge regler vedr. børnevaccination, men om den tjekkiske stat har handlet inden for de vide rammer for fortolkning, den i sagen har haft i sin vurdering af, om indgrebene var ”nødvendige i et demokratisk samfund”. EMD konkluderer, at det har den, og at der derfor ikke er tale om en overtrædelse af EMRK artikel 8.

I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt den danske stat lovligt kan indføre et krav om tvangsmæssig vaccination imod Covid-19 kan det af denne dom udledes, at:

1) Lovgivning om at vaccination kan gennemføres ved fysisk tvang må forventes at blive tilsidesat som uproportional allerede pga. intensiteten af dette indgreb.

2) Lovgivning om, at manglende vaccination medfører en mindre engangsbøde (som ikke kan gentages) vil ikke være i strid med EMRK artikel 8, *forudsat at vaccinationen i øvrigt medicinsk er tilstrækkelig gavnlig og velmotiveret*. Jeg henviser her til de forskellige ”bullet points” ovenfor med faktuel information, som kraftigt indikerer, at vaccinationen ikke medicinsk er tilstrækkelig gavnlig og velmotiveret, og at risikoen for skadelige effekter overstiger de mulige gavnlige virkning, som i øvrigt er meget små, sammenlignet med de gavnlige virkninger af vaccination mod de mest almindelige børnesygdomme.

Samlet konklusion:

Den samlede konklusion er derfor, at en lov om tvangsmæssig vaccination i Danmark vil være ugyldig som stridende imod dels Oviedo-konventionens artikel 5, dels EMRK artikel 8, og derfor kun kan opretholdes, hvis Danmark udtræder af begge konventioner.

En lov om tvangsmæssig vaccination i Danmark vil også være ugyldig, hvis loven alene fastsætter bøde- eller fængselsstraf for at

undlade at lade sig vaccinere; dels fordi indførslen af en sådan sanktion er klart i strid med Ovideo-konventionens artikel 5, dels fordi den formentlig tillige vil stride imod EMRK artikel 8, fordi den er uproportional, henset til blandt andet 1) Covid-19's relative ufarlighed, 2) eksistensen af effektive behandlingsmetoder, 3) Vaccinernes manglende evne til at beskytte de vaccinerede imod at blive smittet eller videregive smitte, 4) Vaccinernes relativt farlighed¹³.

Hvis de lovmæssige indgreb bliver meget milde, sådan som det pr. december 2021 er tilfældet i Danmark, hvor borgerne i en række situationer pålægges at vise et vaccinepas, og – såfremt de ikke er vaccinerede – dokumentation for, at de er testet negative for Covid-19, kan indgrebet måske være så mildt, at det hverken strider imod Ovideo-konventionens artikel 5 eller EMRK artikel 8. Det beror på en meget konkret fortolkning, hvorfor der ikke kan konkluderes med sikkerhed.

Men sådanne lovmæssige indgreb strider i stedet imod FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder, artikel 3, EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder, artikel 21, EMRK artikel 24 og Ovideo-konventionens artikel 1, da de forskelsbehandler de ikke-vaccinerede negative uden en saglig grund. Statsminister Mette Frederiksen har i denne forbindelse offentligt og på TV udtalt, at formålet med vaccinepassene er at gøre livet vanskeligere for de ikke-vaccinerede.

Det må derfor antages, at de allerede indførte bekendtgørelser om vaccinepas er ugyldige som stridende imod EMRK artikel 24 og Ovideo-konventionens artikel 1.

For en god ordens skyld bemærkes, at det følge af Ovideo-konventionens artikel 28, at:

”Offentlig debat

Parterne i nærværende konvention skal sørge for, at grundlæggende spørgsmål, der rejser sig i forbindelse med udviklingen inden for biologi og lægevidenskab, bliver underkastet passende offentlig debat, navnlig hvad angår relevante lægelige, sociale, økonomiske, etiske og juridiske virkninger, og at deres eventuelle anvendelse gøres til genstand for passende drøftelse.”

Det er relevant at overveje, om den danske stat har opfyldt sine forpligtelser iht. konventionens artikel 28 i forbindelse med 1) beslutningen om at tilbyde alle danskere mRNA vaccination imod Covid-19, og 2) indførelse af diverse corona-restriktioner, herunder de nyeste regler om vaccinepas på arbejdsmarkedet m.m.

Rom-statutten for FN's internationale straffedomstol:

Denne status vil kun være relevante, hvis det kan lægges til grund, a) at mRNA vaccinerne er eksperimentelle, herunder ikke tilstrækkeligt testede, før de blev anvendt på befolkningen, b) udgør en væsentlig sundhedsfare for de vaccinerede, og c) den danske regering eller sundhedsmyndigheder vidste eller burde vide 1) og 2), og d) regeringen har indført tvangsmæssig vaccination med disse mRNA vacciner.

Det bemærkes, at den israelske og den britiske regering er blevet indklaget for FN's Internationale Straffedomstol med påstand om, at regeringsmedlemmerne skal dømmes for overtrædelse af de to regelsæt, men at tvangselementet både i Israel og Storbritannien har været væsentligt stærkere end i Danmark, hvor det kan lægges til grund, at regeringen gør *alt*, hvad der er praktisk muligt for at få befolkningen til at lade sig vaccinere, uden dog direkte at anvende tvang, hvilket som nævnt heller ikke er *politisk* muligt.

Mht. Rom-statutten er de relevante dele artikel 6 om folkemord og artikel 7 om forbrydelser imod menneskeheden:

Article 6 - Genocide

For the purpose of this Statute, "genocide" means any of the following acts committed with intent to destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial or religious group, as such:

- (a) Killing members of the group;
- (b) Causing serious bodily or mental harm to members of the group;
- (c) Deliberately inflicting on the group conditions of life calculated to bring about its physical destruction in whole or in part;
- (d) Imposing measures intended to prevent births within the group;
- (e) Forcibly transferring children of the group to another group.

Article 7 - Crimes against humanity

1. For the purpose of this Statute, "crime against humanity" means any of the following acts when committed as part of a widespread or systematic attack directed against any civilian population, with

knowledge of the attack:

- (a) Murder;
- (b) Extermination;
- (c) Enslavement;
- (d) Deportation or forcible transfer of population;
- (e) Imprisonment or other severe deprivation of physical liberty in violation of fundamental rules of international law;
- (f) Torture;
- (g) Rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, enforced sterilization, or any other form of sexual violence of comparable gravity;
- (h) Persecution against any identifiable group or collectivity on political, racial, national, ethnic, cultural, religious, gender as defined in paragraph 3, or other grounds that are universally recognized as impermissible under international law, in connection with any act referred to in this paragraph or any crime within the jurisdiction of the Court;
- (i) Enforced disappearance of persons;
- (j) The crime of apartheid;
- (k) Other inhumane acts of a similar character intentionally causing great suffering, or serious injury to body or to mental or physical health.

Relevant er særlig artikel 6 (a), (b) og (d) samt artikel 7 (b) og (k). Forudsætningen for, at en dansk lov om tvangsvaccinering imod Covid-19 er en overtrædelse af de nævnte artikler, er at vaccinerne er tilstrækkeligt skadelige på kort eller langt sigt, og desuden at *formålet* med tvangsmæssigt at indføre vaccinerne har været at angribe befolkningen.

Begge dele er yderst tvivlsomme, men det kan ikke udelukkes.

Nürnberg-konventionen eller Nürnberg-kodekset:

Nürnberg-kodekset er gengivet på engelsk herunder.

1. The voluntary consent of the human subject is absolutely essential. This means that the person involved should have legal capacity to give consent; should be so situated as to be able to exercise free power of choice, without the intervention of any element of force, fraud, deceit, duress, over-reaching, or other ulterior form of constraint or coercion; and should have sufficient

knowledge and comprehension of the elements of the subject matter involved as to enable him to make an understanding and enlightened decision. This latter element requires that before the acceptance of an affirmative decision by the experimental subject there should be made known to him the nature, duration, and purpose of the experiment; the method and means by which it is to be conducted; all inconveniences and hazards reasonable to be expected; and the effects upon his health or person which may possibly come from his participation in the experiment.

The duty and responsibility for ascertaining the quality of the consent rests upon each individual who initiates, directs or engages in the experiment. It is a personal duty and responsibility which may not be delegated to another with impunity.

- 2.** The experiment should be such as to yield fruitful results for the good of society, unprocurable by other methods or means of study, and not random and unnecessary in nature.
- 3.** The experiment should be so designed and based on the results of animal experimentation and a knowledge of the natural history of the disease or other problem under study that the anticipated results will justify the performance of the experiment.
- 4.** The experiment should be so conducted as to avoid all unnecessary physical and mental suffering and injury.
- 5.** No experiment should be conducted where there is an a priori reason to believe that death or disabling injury will occur; except, perhaps, in those experiments where the experimental physicians also serve as subjects.
- 6.** The degree of risk to be taken should never exceed that determined by the humanitarian importance of the problem to be solved by the experiment.
- 7.** Proper preparations should be made and adequate facilities provided to protect the experimental subject against even remote possibilities of injury, disability, or death.
- 8.** The experiment should be conducted only by scientifically qualified persons. The highest degree of skill and care should be

required through all stages of the experiment of those who conduct or engage in the experiment.

9. During the course of the experiment the human subject should be at liberty to bring the experiment to an end if he has reached the physical or mental state where continuation of the experiment seems to him to be impossible.

10. During the course of the experiment the scientist in charge must be prepared to terminate the experiment at any stage, if he has probable cause to believe, in the exercise of the good faith, superior skill and careful judgment required of him that a continuation of the experiment is likely to result in injury, disability, or death to the experimental subject.

Som det fremgår, er det i strid med pkt. 1 om frivilligt samtykke at gennemføre tvungne medicinske eksperimenter, både på enkeltindivider og på en befolkningsgruppe (hvilket dog ofte er sket).

Det er derfor meget vel muligt, at det strider imod pkt. 1 i Nürnbergkodekset, hvis der i Danmark indføres lovgivning om tvangsmæssig vaccination imod Covid-19 i Danmark, det afhænger alene af, om mRNA-vaccinerne kan kategoriseres som et medicinsk eksperiment, hvilket jeg anser for at være overvejende sandsynligt.

Med venlig Hilsen

Mikkel Kaastrup Christiansen

¹ <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2021/285>

² <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/1953/169>

³ <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/1953/20>

⁴ https://www.europarl.europa.eu/charter/pdf/text_da.pdf

⁵ <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2000/65>

⁶ <https://www.icc-cpi.int/resource-library/documents/rs-eng.pdf>

⁷ <https://avalon.law.yale.edu/imt/nurecode.asp>

⁸ <https://menneskeret.dk/monitorering-0/internationale-rapporter/menneskerettighedskonventioner/fns-konvention-borgerlige>

⁹ <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/903>

¹⁰ https://www.ohchr.org/en/udhr/documents/udhr_translations/dns.pdf

¹¹ <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/1992/6>

¹² <https://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-XML2HTML-EN.asp?fileid=29004>

¹³ Jeg har telefonisk fået oplyst, at ifølge WHO's statistikker (<http://vigiaccess.org/>) er der siden slutningen af 1960'erne registreret ca. 1,7 mio. tilfælde af bivirkninger af – samtlige vacciner i verden undtagen Covid-19 vaccinerne – frem til 2021. For Covid-19 vaccinerne vedkommende er der siden 2020 registreret ca. 2,8 tilfælde af bivirkninger frem til i dag.